

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobců: **a) F. P.-L., b) M. P.-L., c) J. P.-L.**, všichni zast. JUDr. Bc. Patrikem Matyáškem, Ph.D., advokátem, se sídlem Údolní 33, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti všech žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2013, č. j. 22 A 167/2011 - 79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost ze dne 21. 11. 2013 **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 29. 8. 2013, č. j. 22 A 167/2011 - 79, zamítl žalobu žalobců proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2011, č. j. KUOK 43413/2011, ve věci odložení žádosti žalobců o finanční náhradu podle § 5 a § 12 dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa. V poučení tohoto rozsudku krajský soud uvedl: *„Proti tomuto rozhodnutí nejsou přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu - v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.“*

Proti tomuto rozsudku podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) v zákonné lhůtě dne 6. 11. 2013 kasační stížnost. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 19. 11. 2013, č. j. 4 As 146/2013 - 17, řízení o kasační stížnosti zastavil, neboť stěžovatelé navzdory výzvě a řádnému poučení nezaplatili soudní poplatek.

Dne 21. 11. 2013 podali stěžovatelé další kasační stížnost proti témuž rozsudku krajského soudu. V kasační stížnosti stěžovatelé uvedli, že rozsudek krajského soudu obsahuje nesprávné poučení o kasační stížnosti. Z analogické aplikace ustanovení § 240 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, stěžovatelé dovodili své oprávnění při nesprávném poučení podat kasační stížnost ve lhůtě tří měsíců od doručení napadeného rozhodnutí.

Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 154/2013 - 27, postoupil věc rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu k posouzení právní otázky, jaká je délka lhůty pro podání kasační stížnosti v případech

chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení o opravném prostředku uvedeného v písemném vyhotovení rozhodnutí krajského soudu.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 9. 12. 2014, č. j. 4 As 154/2013 - 35, vrátil věc k projednání a rozhodnutí čtvrtému senátu, aniž se předloženou právní otázkou zabýval. V odůvodnění rozšířený senát vyslovil, že „*[v] nyní napadeném rozsudku sice soud stěžovatele poučil, že proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné, ovšem s výjimkou situace, kdy by bylo kasační stížností namítáno nedodržení závazného právního názoru nejvyšší instance ze strany krajského soudu. Krajský soud dále v poučení uvedl dvoutýdenní lhůtu a místo, kam takový prostředek nápravy podat. Nelze se domnívat, že by byli stěžovatelé takovým poučením poškozeni na svých procesních právech. Poučení se pouze vymezilo vůči možnosti podat kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. Tato situace reálně nastat mohla a právě na ni by předmětná část poučení dopadala. ... Stěžovatelé však mohli v daném případě podat kasační stížnost i z ostatních důvodů uvedených v soudním řádu správním. Z obsahů příslušných rozhodnutí a z průběhu řízení totiž vyplývá, že se v nyní posuzované věci nejednalo o otázky, které by Nejvyšší správní soud dříve (tj. „v prvním kole“) řešil nebo o nich závazně rozhodoval; bylo tedy jasné, že vznesené námitky nespádají do kategorie vymezené tím, že „se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.“ Kasační stížnost obsahující námitky, které stěžovatelé neuplatnili v dřívější kasační stížnosti, by tak byla zcela jistě přípustná. Složitost těchto právních otázek je rovněž důvodem, proč v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem platí tzv. advokátní přímus, tedy povinné zastoupení účastníka advokátem.“*

Vzhledem k výše uvedeným závěrům rozšířený senát Nejvyššího správního soudu nepřisvědčil názoru předkládajícího senátu, že poučení, kterého se dostalo stěžovatelům, bylo nesprávné, neúplné nebo že by zcela chybělo. Rozšířený senát nepochyboval, že „... *poučení v podobě, v jaké bylo stěžovatelům dáno, obstojí.*“

Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu vázán shora citovaným názorem rozšířeného senátu znovu posoudil, zda jsou splněny podmínky řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána opožděně.

Nejvyšší správní soud zjistil, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě byl stěžovatelům doručen do datové schránky jejich zástupce dne 24. 10. 2013, jak vyplývá z doručanky založené v soudním spisu.

Podle § 106 odst. 2 věta první a třetí zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), „*[k]asační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*“

Nejvyšší správní soud vycházející z názoru rozšířeného senátu dospěl k závěru, že napadený rozsudek obsahuje dostatečné poučení o kasační stížnosti a o lhůtě k jejímu podání. Namítají-li stěžovatelé, že nebyli řádně poučeni, a odvíjejí-li od této skutečnosti delší lhůtu pro podání kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v poučení bylo zcela správně uvedeno, že lhůta k podání kasační stížnosti činí dva týdny. Stěžovatelé si této skutečnosti byli vědomi a v zákonné lhůtě podali proti napadenému rozsudku kasační stížnost ze dne 6. 11. 2013; řízení o předmětné kasační stížnosti však Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 19. 11. 2013, č. j. 4 As 146/2013 - 17, zastavil, neboť stěžovatelé navzdory výzvě a řádnému poučení nezaplatili soudní poplatek za kasační stížnost. Stěžovatelé tedy nezaplacením soudního poplatku způsobili, že jejich včasná kasační stížnost nemohla být věcně projednána. Popsanou situaci rozhodně nelze napravit tvrzením o domnělé nesprávnosti poučení v napadeném rozsudku;

pokračování

to platí tím spíše, že stěžovatelé jsou od počátku řízení o žalobě v dané věci zastoupeni advokátem.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. „*[L]hůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.*“ Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. „*[L]hůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.*“

Jak již bylo uvedeno, napadený rozsudek byl stěžovatelům doručen ve čtvrtek dne 24. 10. 2013. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet v pátek dne 25. 10. 2013 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila ve čtvrtek dne 7. 11. 2013 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).

Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. „*[L]hůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*“

K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo třeba, aby nejpozději dne 7. 11. 2013 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však vyplývá, že kasační stížnost byla podána elektronicky až dne 21. 11. 2013, tedy opožděně. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelů proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2013, č. j. 22 A 167/2011 - 79, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, neboť byla podána opožděně.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu